

COMPRA, LEE, DIFUNDE
La Verdad n  107
(enero de 2021)
**Crisis mundial del sistema capitalista:
Los Estados Unidos y el mundo**

Elecciones catalanes: pueden resolver alguna cosa?

Sense pena ni glòria. Aix  est  transcorrent la campanya electoral a Catalunya, i no precisament per la pandèmia, o no només per això. I no obstant això, tothom coincideix que hi ha molt en joc. Al menys aix  ho manifesten algunes de les candidatures en els lemes de campanya. El PSC afirmant que “cal passar p gina d’una d cada perduda”, ERC plantejant “o el 155 o nosaltres”, i JxCAT que es proclama única hereva del “mandat de l’1-O.” Què passa, doncs, perquè aquestes eleccions hagin despertat tan poc entusiasme i hagi crescut la sensaci3n entre amplis sectors de treballadors que independentment del resultat electoral, res o poc canviar ?

El proper 14 de febrer se celebraran finalment eleccions a Parlament català. Es realitzaran, precis  es assenyalar-ho, després de la suspensi3n per part de l’TSJC de el decret de el govern de la Generalitat que les ajornava fins al 30 de maig, i més d’un any després que Quim Torra don s per esgotada la legislatura, com a conseq ncia de les greus desavinences entre els socis de govern. Un any de “interinitat” acte-atorgada que ha servit per posar encara més en evidència la incapacitat i les limitacions de govern ERC-JxCAT -com la d’altres governs- per fer front a la crisi política, econ3mica i a l’emergència sanitat ria, que no es pot justificar només per la “repressi3n de l’Estat” i la ingerència constant de la justícia franquista.

Alternatives sense sortida

La situaci3n de pandèmia ha servit certament per camuflar que l’inter s i el seguiment de la campanya electoral per part de la ciutadania  s ànim. I que m s enllà de les expectatives electorals d’uns i altres, i dels resultats que finalment es produeixen, molt pocs confien que vagin a canviar alguna cosa. La ra3 d’aix  és directament política i té a veure amb la impossibilitat de solucionar problemes i reivindicacions en el marc del règim mon rquic, i amb el fet que les alternatives existents, tot i que des de diversos angles, es moguin en un terreny que porta a mantenir el carrer3 sense sortida. Les que provenen dels partits constitucionalistes -i per tant mon rquics- que es reclamen d’esquerres, PSC, Comuns ... que aposten per mantenir el règim, encara que es proposin reformes més o menys “audaces”, o de recorregut m s que improbable, que a més s’enfronten a les

aspiracions d’una part important de la poblaci3n catalana que ha manifestat en repetides ocasions que no vol rei. I les que provenen de l’independentisme governamental -ERC, JxCAT- que planteja comptat i debatut i com a condici3n per lluitar contra el règim mon rquic, que cal estar per la independència de Catalunya. Una q esti3n que, de sobres és conegut, divideix com a mínim a la meitat de la poblaci3n i que en tot cas no tindria cap contingut progressiu per si mateix.

Encara que no resulta estrany, no deixa de ser significatiu que tres de les candidatures amb més possibilitats de guanyar les eleccions -ERC, PSC, JxCAT- no esmentin en els seus respectius programes electorals ni una sola vegada la necessitat de derogar les reformes laborals i de pensions . I aix  que la candidata Laura Borr s es proclama “més d’esquerres que el PSC”. Naturalment no es tracta d’un oblit, sin3 de l’acceptaci3n d’un marc -per més que en alguns casos s’intenti dissimular amb declaracions m s o menys altisonantes- i de les bases econ3miques i socials de la mateixa, que no es volen canviar, i en les que només cal la baralla aut3noma pel repartiment dels 140.000 milions del fons europeu, sobre el qual a més, hi ha més que dubtes sobre el seu finançament, destinaci3n, i sobretot, condicions per a la seva eventual recepci3n. Aquesta és la realitat encara que la gesticulaci3n contra les empreses de l’IBEX-35 intenti amagar la realitat del que es fa: el govern de la Generalitat ha presentat 27 projectes per optar a aquests fons en els quals s’inclouen empreses de l’IBEX-35.

Les reivindicacions xoquen amb l’existència d’aquest règim

Fins al 2017, la negativa dels diferents governs del PP a atendre una reivindicaci3n democràtica àmpliament assumida -la celebraci3n d’un refer ndum- es repetia una i altra vegada, amb l’argument -d’altra banda cert- que la legalitat constitucional mon rquica ho impedia. El discurs del Rei del 3 d’octubre de 2017 va acabar per certificar davant els ulls de les masses que la seva tasca no és la d’un àrbitre, i que lluny de ser simb3lica, és la peça clau de l’entramat polític-econ3mic i institucional heretat del franquisme. I no hi ha més que seguir l’actuaci3n del poder judicial en relaci3n amb la

q esti3n catalana, torpedinant per exemple qualsevol intent de govern, per tímid que fos, de solucionar el problema dels presos, desstituint a diputats al Congr s i, fins i tot, a l’ president de la Generalitat. Com s’ha demostrat en infinitat d’ocasions, sota el règim mon rquic la suposada separaci3n de poders i la independència del poder judicial i d’altres poders de l’Estat, és una enganyifa. No és altra cosa que un subterfugi que permet actuar contra la democràcia i les aspiracions dels pobles.

 s evident que la soluci3n als problemes que pateixen els treballadors i el poble català és inseparable de la lluita dels treballadors i el conjunt dels pobles de l’Estat sotmesos al mateix règim mon rquic opressor, defensor dels interessos del capital financer.

Per això, i perquè les llibertats no s3n divisibles, que és de l’inter s dels treballadors de tot l’Estat, que el dret d’autodeterminaci3n s’apliqui i, d’altra banda que els presos polítics siguin alliberats immediatament, anul·lant-se la pantomima de judicis.

Ajudar a teixir l’Aliança dels treballadors i dels pobles és l’únic mitjà per fer retrocedir al règim i als quals se sotmeten a ell. En aquesta contradicci3n en què es troba el govern, incap  de fer front al règim i al capital, i és la de totes les organitzacions que reclamant-se dels drets dels pobles no avancen en aquest sentit.  s la contradicci3n dels que des de Catalunya abanderaren l’enfrontament amb l’Estat no per acabar amb el mateix, sin3 en última instància per negociar la separaci3n amb la (suposada) ajuda de la comunitat internacional, mantenint la submissi3n de la política econ3mica a les exigències del capital financer, a través de la UE i l’FMI, recolzats per l’OTAN. El que té la seva traducci3n en l’acci3n política quan es reivindica el mandat de l’1 d’octubre -que no és assumit per bona part de la poblaci3n- i no obstant això s’oblida o ni tan sols es reclama de les mobilitzacions realitzades la segona quinzena d’octubre de 2019, quan amb la joventut al capdavant, milers i milers van sortir al carrer, independentistes o no, contra les sentències.

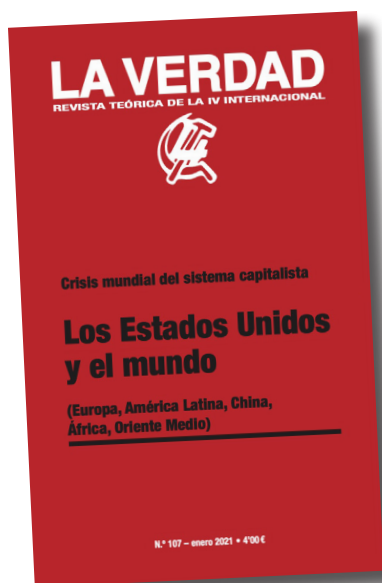
Per la República dels pobles, per la Uni3n de Repúbliques

El proper 14F hi haurà treballadors que vagin a votar i altres que no ho facin. El

rebuig al règim, la indignació per la situació dels presos, així com l'opinió contrària que provoca tant la desastrosa gestió de govern de la Generalitat davant la pandèmia, com el rebuig al discurs que dóna l'esquena a la resta de treballadors i pobles de Espanya, tindrà segurament la seva traducció electoral. Com també ho tindrà la indignació general contra tots els governs que es mostren incapaços de garantir el treball, la protecció social i la

salut, i donen l'esquena a una solució democràtica a la qüestió catalana. Però independentment del vot que s'expressi i més enllà de les conteses electorals, no hi ha tasca més urgent que la defensa de les reivindicacions. L'exigència de derogació de les reformes laborals i de pensions, la reversió de les retallades efectuades en la sanitat i en l'ensenyament, així com en el conjunt de serveis públics; la lluita contra la pandèmia, que passa per garantir una

vacunació massiva i immediata i no la vergonyosa situació imposada a la ciutadania per les multinacionals farmacèutiques i la submissió dels governs a les mateixes. No hi ha tasca més urgent que unir forces per avançar en el camí de la República, del Poble i per als Pobles, basada en el dret a l'autodeterminació, única sortida que pot garantir un futur d'esperança i una sortida democràtica a les aspiracions del Poble català.

La Verdad, revista teórica de la IV INTERNACIONAL

Solicítala a los militantes de nuestra organización o al correo-e:

info@posicuarta.org

SUMARIO

3. Declaración del Secretariado Internacional de la IV Internacional

9. Notas económicas sobre la situación mundial.

Capital financiero, crisis y privatizaciones: profundización de la destrucción de fuerzas productivas

17. A Europa se le agotan los plazos...

25. América Latina frente a la crisis del imperialismo de los Estados Unidos

37. China en la encrucijada

47. La crisis mundial del sistema capitalista y el África subsahariana

Ofensiva contra los pueblos y combate por la soberanía

57. Continuidad y exigencias del imperialismo en Oriente Medio

Campaña de extensión y suscripciones a esta *Carta Semanal*

Si no la recibes, te invitamos a que la recibas cada semana. Si la recibes, te proponemos que suscribas a otros compañeros y compañeras a los que pueda interesar.

La elaboración y envío de esta Carta conlleva algunos gastos. El POSI, que la edita, no tiene ni quiere subvenciones, toda su actividad y sus publicaciones son financiadas exclusivamente por trabajadoras y trabajadores, que quieren apoyar, en este caso, la publicación de la *Carta Semanal*. Pedimos un apoyo de **5 EUROS** al año o lo estimes oportuno.

Nuestra cuenta corriente en La Caixa es: 2100 2812 51 0200071314. Indicando: Apoyo Carta Semanal

- Para recibir la Carta envía un correo electrónico a: info@posicuarta.org

- Puedes contactar desde: <http://posicuarta.org/cartasblog/contacto>

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Calle Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Teléfono: 91 522 23 56
<http://www.posicuarta.org>
Búscanos en Twitter: @posicuarta